

ním příjemce na úkor dráhy, kdyby jí nebyl přiznán nárok na dodatečné zaplacení omylem nevybrané dobírky, poněvadž by příjemce zboží, který je pravidelně nabývá koupí, dostal zboží zadarmo a kupní cenu by musila zaplatiti dráha. Jest sice právní zásadou, že se nikdo nemá obohacovati na škodu druhého, avšak žádné z pravidel, uskutečňujících tuto zásadu nehodí se na souzený případ. Mimo to není sporu o tom, že žalovaný přijal zboží jenom jako povozník a odevzdal je rovněž bez vybrání dobírky skutečnému kupiteli, takže o jeho obohacení nelze mluvit. Obohacení jsou leda kupitel zboží neb odesílatel. Neprávem odkazuje žalující strana žalovaného, by on sám od nich jako svých zmocnitelů dodatečně vymáhal zaplacení dobírky od něho požadované. Není-li žalovaný povinen dodatečně vyplatiti dobírku, není ani povinen býti prostředníkem mezi dráhou jako stranou trpící škodu a svými komitenty jako osobami na úkor dráhy obohacenými. Jelikož sám není obohacen, nemůže býti žalován na vydání obohacení; tím méně může býti žalován na vydání toho, oč se obohatily třetí osoby.

Čís. 8038.

Tím, že vyrovnací dlužník zaslal poštovnímu šekovému úřadu šek na příslušný peníz s poukazem, by z něho na přiložené složenky poukázal pokud se týče súčtoval vyrovnací splátky uvedené v připojeném seznamu, nebyly vyrovnací splátky zapraveny, nýbrž zapravení nastalo teprve, když splátky byly věřitelům poukázány na složenku poštovním šekovým úřadem.

Stalo-li se toto poukázání něco málo dní po sročnosti splátky, neobživla pohledávka v původní výši ve smyslu § 57 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, Rv II 846/27.)

Rozsudkem ze dne 13. března 1925 bylo žalované firmě přisouzeno proti žalující firmě 2865 Kč a byla jí napotom povolena exekuce ku vydobytí této pohledávky. O jmění žalující bylo pak zahájeno vyrovnací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 40%. První splátku, sročnou dne 1. října 1925 zapravila žalobkyně tím způsobem, že k jejímu příkazu zaslala banka dne 1. října 1925 poštovnímu šekovému úřadu v Praze příslušný peníz s poukazem, by z něho zaslal na přiložené složenky (súčtoval) vyrovnací splátky. Žalované byla poštovním šekovým úřadem poukázána vyrovnací splátka na složenku dne 5. října 1925. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované uznání, že exekuční titul z rozsudku ze dne 13. března 1925 uhasl. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., nelze přiznati úspěch. Dovolatelce jest přisvědčiti toliko v tom, že její vyrovnací splátka nebyla, jak odvolací soud má za to, zaplacená dne 1.

října 1925, tudíž včas. Tím, že banka M. filiálka v H., na kterou se žalobkyně dne 28. září 1925 obrátila, by její vyrovnací splátky k 1. říjnu 1925 vyplatila, zaslala 1. října 1925 poštovnímu šekovému úřadu v Praze šek na příslušný peníz s poukazem, by z něho na přiložené složenky poukázal, pokud se týče súčtoval vyrovnací splátky v připojeném seznamu uvedené, nebyly vyrovnací splátky a mezi nimi splátka žalované firmě příslušející zaplacený, nýbrž zaplacení (§ 1412, 1424 obč. zák.), nastalo teprve, když splátka dovolatelce patřící byla jí na složenku poukázána poštovním šekovým úřadem. To se stalo dne 5. října 1925 a podle toho vyrovnací splátka připadající podle vyrovnání na den 1. října 1925, zavčas zaplacená nebyla. Naproti tomu nelze souhlasiti s vývodem dovolatelky, že se následkem tohoto opozdění stalo vyrovnání podle § 57 vyr. ř. ničím a že její pohledávka v původní výši obživla. Ustanovení § 57 vyr. ř. poslední věta, podle něhož, nesplní-li dlužník včas a plně potvrzené vyrovnání, zrušuje se vyrovnáním poskytnutá sleva a ostatní výhody, nelze, jak má za to dovolatelka, vykládati v ten rozum, že každé opozdění nebo neúplné splnění vyrovnání má v zápětí tyto následky. V plenárním rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu ze dne 9. února 1928 Pres 761/27 čís. sb. 7760 (srovnej též rozhodnutí sb. n. s. čís. 4077 a 4602) bylo zevrubně vyloženo, že omluvitelné nedopatření, které se dlužníku při plnění vyrovnání přihodí, a o něž jde i v tomto případě, kde dlužník výplatu splátky již dne 28. září 1925 zařídil a kde opozdění bylo jen nepatrné a škody nezpůsobilo, nemá v zápětí následky § 57 vyr. ř. Uplatňovati je v případě takového nedopatření odporovalo by zásadě poctivého styku (§ 914 obč. zák.) a nesrovnávalo by se s dobrými mravy (§ 879 obč. zák.). Tyto právní zásady ustanovením § 57 vyr. ř. zůstaly nedotčeny. Nelze tedy opozděnému zaplacení splátky, na 1. října 1925 připadající, přikládati účinky, které s ním spojuje dovolatelka a následkem toho nepochybily (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nižší soudy, uznávše pohledávku dovolatelky vyrovnáním za uhaslou, pokud se týče exekuci pro ni zahájenou za nepřípustnou.

Čís. 8039.

Předpis § 170 čís. 5 ex. ř. jest dán toliko pro ty třetí osoby, jichž vlastnictví nebo jiná dražbu nedopouštějí práva nejsou zapsána v pozemkové knize.

Povolil-li soud exekuci vnucenou dražbou na nemovitost, ohledně níž byl poznamenán zákaz zcizení ve prospěch určité osoby, není k rekursu oprávněn dlužník.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, R I 132/28.)

Městská obec Č. koupila od Státního pozemkového úřadu parcelu, již prodala dlužníkům k účelům stavebním s výhradou, že pozemku bude použito výhradně k postavení rodinného domku a že se stavbou bude započato nejpozději do dvou let ode dne smlouvy a že v opačném pří-